

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ศาสนาสมบูรณ์แบบ

(โยมจากลพบุรีมาถวายปัจจัย) คณะลูกศิษย์ลพบุรี ลำนารายณ์ ถวาย ๕,๕๑๐ บาท กับ ๑๐๐ เป็น ๕,๖๑๐ เออ พอใจ ๆ ลำนารายณ์นี้เราเลยเข้าไปจนกระทั่งอำเภอโคกสำโรง คนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลอำเภอโคกสำโรง ไปจากนี้ไปถึงโรงพยาบาลนี้ แล้วกลับวันนั้นด้วยนะ ไปสงเคราะห์คนป่วย มีลูกคนหนึ่ง ดูว่าเมียทิ้งผัวเอาไว้ เปิดไปกับไอ้หนุ่มไหนไม่รู้นะ เราก็เลยไปช่วยเหลือ สถานที่อยู่อะไร ๆ ให้ มีติดหนี้ติดสินจ่ายให้หมด ๆ เลย ที่โรงพยาบาลลพบุรีเราก็ไปดูในโรงพยาบาล อันนั้นก็เหมือนกันเราจ่ายให้หมด ๆ เลย พอว่าลำนารายณ์นี้คือเราผ่านไปตรงนั้น ไปลำนารายณ์แล้วก็เข้าอำเภอโคกสำโรงเข้าไปถึงโรงพยาบาลเลย อย่างงั้นละการช่วยโลก เห็นไหม

พอพูดตรงไหน ๆ กระจายไปหมดนะ ช่วยอยู่ทุกแห่งทุกหน วันนั้นออกตั้งแต่เช้าเลยนะ นุ่งไปฉันทันที่ชัยภูมิ จวนจะถึงชัยภูมิ ฉันทันแล้วก็เตลิดเลย ไปแล้วกลับในวันนั้นด้วย ออกแต่เข้าไป นี่ก็ออกหนังสือพิมพ์ เขาออกทางหนังสือพิมพ์ พอทราบอ่านดู โอ๊ย น่าสงสารมาก เราจึงต้องติดตามไปถึงที่เลย ได้ช่วยทุกอย่าง ๆ ช่วยโลกนี้ช่วยจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา นะ เรียกว่าไม่ใช่ธรรมดา ช่วยจริง ๆ ช่วยจนไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวละ เราช่วยจริง ๆ เมื่อวานนี้ไปที่ด่านน้ำหนาวสองแห่ง พูดกันถึงเรื่องเจาะน้ำบาดาล น้ำกินน้ำใช้ที่นั่นรู้สึกลำบาก ใช้สระน้ำ ที่นี้พอน้ำในสระหมดไปก็จนตรอก

เราก็พิจารณา นี่ก็ยังไม่ได้รับปากจะช่วยเขาหาอะไรมาเจาะยังไม่ได้ คือมันจะขึ้นอยู่กับไอ้หลังลายนั้นเข้าใจไหม ไอ้หลังลายมันหมุนไม่ทัน หมุนทางนี้หมุนไม่ทัน ทุกแห่งทุกทางไปไหนไอ้หลังลายออก ๆ ๆ ตลอด ช่วยโลก เราจึงว่ามันเอาจริง ๆ นะการช่วยโลกนี้ ช่วยจนไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวตลอดมา ไม่ใช่ธรรมดา นะ ส่วนติดหนี้ก็เคยพูดแล้ว บางครั้งติดหนี้เขา แต่โลกเขามองเราว่าเขาต้องมองผลบวกในทางได้ตลอด เขาต้องว่าเราเป็นเศรษฐี เศรษฐีเงิน เพราะคนเคารพนับถือมากดังที่เห็นอยู่ที่นี่ ได้มามากน้อยเห็นกันชัดเจนได้เท่านั้น ๆ ๆ เห็นกันอย่างชัดเจน

นี่เขาก็เอาเป็นผลบวกเรื่อย ๆ ไป บวกเข้า ๆ ก็ถึงขั้นเศรษฐี เขาจะบอกเราว่าถึงขั้นมหาเศรษฐีนั่นนะ ในสายตาของประชาชนที่เขา มองเรา เขาจะมองถึงขั้นมหาเศรษฐี เพราะคนเคารพนับถือมาก จตุปัจจัยไทยทานไหลเข้ามา ๆ แล้วส่วนเหล่านี้ก็อีกนะ วัตถุประสงค์

ๆ ได้มาออกอีกเหมือนกันนะ ควรที่จะไปวัด วัดไหนมีความขาดแคลนอะไรไป ควรที่จะไปกลุ่มของชุมชน ประชาชนที่มีความยากจน เอา แยกออก ๆ อยู่อย่างนี้ตลอด แล้วส่วนปัจจัยก็อย่างว่า ทุกแห่งทุกหนช่วยตลอด

เราจะคิดถึงว่ามาช่วยเราตรงไหนมันก็ไม่มี คิดดูบิณฑบาตมาวันหนึ่งฉันให้ตายก็ตาย มันเหลือเพื่อ ผู้ด้อยขาดแคลนด้อยขาดไหน นั่น ต้องมองดูทั่วถึง มองดูด้วยตา มองดูด้วยใจ มองดูด้วยสติปัญญาแล้วจะกว้างขวางลึกซึ้ง ละเอียดลอบมากนะ มองดูเพียงสายตานิเห็นชัดแต่ไม่กว้างขวาง ถ้าเอาสายตาเป็นเหตุเดินทางสติปัญญาเมื่อเจอเข้าไปบิณฑบาตนี้จะกว้างขวางมากมาย นี่เราก็ใช้ทุกแบบ ตาก็ใช้ สติปัญญาที่ใช้ ได้มาสักเท่าไรๆ จึงไม่มีเหลือ เพราะเห็นความจำเป็นของโลก โลกกิเลส ตัณหานี้จะไม่มีคำว่าเพียงพอ แม้ผู้เป็นเศรษฐีก็ไม่พอ เป็นเศรษฐีเท่าไรความอยาก ความทะเยอทะยานยิ่งหนักมากยิ่งขึ้นกว่าคนจน

คนจนตาสีตาสาอยู่ตามท้องนาเขาได้อะไรมากิน เขาก็พออยู่ได้ เขาสบาย ๆ ถ้าเทียบตามหลักธรรมชาติแล้ว เขาอยู่ตามบ้านนอกบ้านนาเขาไม่ได้ทุกข์ใจนะ แต่กายเขาก็ทุกข์ ขวนขวายหานั้นหานี้เป็นธรรมดาพอเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเท่านั้น ทุกข์เขาก็ไม่มาก ใ้ผู้ที่มีภักใหญ่ใฝ่สูง ทะเยอทะยาน อยากได้ อยากมี อยากดี อยากเด่น อยากปรากฏชื่อลือชื่อนามให้คนเคารพนับถือมาก ๆ นี่ความอยากอันนี้ทำความเดือดร้อนแก่จิตใจมากทีเดียว คำว่าทุกข์นี้ไม่ใช่ว่า คนไม่มีสมบัติเงินทองเป็นทุกข์นะ คือมันทุกข์ที่ใจ มีได้ด้วยกัน

เราพิจารณาตามอรรถตามธรรมแล้ว ใหญ่เท่าไรยิ่งทุกข์ ใหญ่ตามความเสกสรรปั้น ยกกัน สรรเสริญกันว่ามีฐานะสูงต่ำอย่างนั้น ๆ ยศถาบรดาศักดิ์อะไร ๆ นี่เป็นการยกกันขึ้น มีความสำคัญก็สำคัญกันขึ้นอย่างนั้นแหละ กิเลสมันชอบอย่างนั้น ใ้ผู้เจ้าของที่ได้รับ ความเยินยอสรรเสริญแทนที่จะได้แล้วอยู่พอดี คนนั้นชมเชยเอามาใส่กระเป่า คนนี้ชมเชยมาใส่กระเป่า หลายคนต่อหลายคนมาชมเชยใส่กระเป่าเต็มแล้วก็รูตชิบปีบแล้วก็เก็บไว้ได้ นี่มันไม่เป็นอย่างนั้น กระเป๋าฉีกไปเลย ได้มาเท่าไร อยากอีกตะพึดตะพือ อยากตลอดเวลา นี้กิเลสไม่ทำใครให้อิ่มพอ ไม่มีคำว่าพอกับกิเลส ที่ขัดกันคือ ธรรมมี ถึงขั้นพอกพอเป็นลำดับลำดับของธรรม กิเลสนี้ไม่มีคำว่าพอ เติลิตเปิดเปิง หมุนไปหมุนมามีแต่กองทุกข์มาก ต่อมาก

วันนี้เราก็พูดถึงเรื่องคนทุกข์คนจน ไปที่ไหนๆ ที่ว่าช่วยคนจนไม่ออกชื่อออกนาม และออกชื่อออกนามนี้มันมีอยู่ทั่วประเทศนะ ไม่ว่าใกล้ว่าไกล ความติดต่อสื่อสารกันมันรวดเร็วใช้ใหม่ละ มันถึงกัน ๆ พอทราบข่าวติดต่อสืบถามได้ความชัดเจน ๆ แล้วก็ช่วย ๆ

ตลอดมาอย่างนี้เรา จึงไม่มี ๆ ได้มาเท่าไร ๆ มันไหลออกไม่มีใครเห็น ไหลออกตลอด ๆ เลย เพราะความจนรอบด้านจะว่าไง ขอให้พี่น้องทั้งหลายคิดให้ตึนะ ให้กิเลสพาเดิน พา คิด พาอ่านนี้ จะอ่านเพื่อฝันเพื่อไฟ เพื่อความลุ่มจม เพื่อความหมุนไปกับกองทุกข์หาทาง ออกไม่ได้นะ มีธรรมแทรกเข้าไปปีบมันจะเป็นเครื่องสกัดลัดกัน หรืออย่างน้อยกระตุกกัน สะกิดกันพอให้รู้ตัว ถ้าธรรมแล้วรู้ตัว ถ้ากิเลสไม่มีคำว่ารู้ตัว บิกบินเรื่อยไปเลย คนเราจึง ไม่มีความสุข

เราจะเอาฐานะมาเป็นความสุขไม่ได้ อันนั้นเป็นความจอมปลอมของกิเลสเสกสรร ปั่นยอให้ ธรรมนี้เอาความจริงจับเข้าไป ๆ ไม่ว่าใจดวงใดกิเลสจะฝังอยู่ในนั้น หรือเป็นเจ้าของ อำนาจนั่งอยู่บนหัวใจ เรื่องของกิเลสบงการบงงานนี้จะบ่งไปเพื่อกิเลสทั้งหมด ๆ และบ่งไป เพื่อกิเลสก็เพื่อกองทุกข์แก่เรา กิเลสหาผลประโยชน์ เราเป็นผู้รับเคราะห์รับกรรม

จึงว่าเรานี้เกิดมามีวาสนานะ ได้มาเจอธรรมของพระพุทธเจ้า ถ้าไม่เจอก็จะแบบ เดียวกันหมดนะ ใครอย่าไปภาคภูมิใจว่ามีศาสนานั้นศาสนานี้ไว้ครอบครองหัวใจ นั่นคือ ฝันคือไฟของกิเลส ศาสนาที่สอนสัตว์โลกให้พ้นจากทุกข์ไปโดยลำดับลำดับนี้ เราพูดอยู่ เสมอเลย เพราะรู้อยู่ในหัวใจ มันไม่สงสัยเลย ใครจะเชื่อไม่เชื่อก็ตาม ความรู้นี้เป็นนักรู้ เต็มตัว เวลามันรู้มันรู้จริง ๆ ไม่สงสัย นี่ที่ว่ารู้อย่างนี้ อย่างแม้แต่เราปฏิบัติตัวของเรา พระพุทธเจ้าท่านสอนว่ายังไง ๆ ที่เรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ ตั้งแต่พื้นฐาน ชอบเป็นลำดับ

เหมือนกับสายทางจากวัดป่าบ้านตาด ไปบ้านตาดมันก็ตรงแนวเลย จะไปที่ไหนก็ ไปตรงแนว นี่สวากขาตธรรม ถ้าเราไปตามสายทางนี้แล้ว ทางคดเลี้ยวไปทางไหนเลี้ยวไป ตามจะถึงจุดที่หมายนั้น เหมือนว่ามีลูกศรบอกไว้ตลอด ก็ถึงได้ ๆ นี่คือสวากขาตธรรม ธรรมพระพุทธเจ้าท่านสอนไว้โดยถูกต้อง ตั้งแต่พื้นฐาน เรามาพิจารณาดูตัวของเรา เอา วัดเทียบกันไปเทียบกันมา ไม่มีจุดไหนที่ว่าธรรมพระพุทธเจ้านี้ผิดไป ไม่มีเลย ถ้าอุตุสำหรับ พยายามดำเนินตามนี้ ยากง่ายก็ตามขอให้อุตุสำหรับพยายามตามไป เราจะมีทางเล็ดลอดไป ได้โดยลำดับลำดับ

ถ้าเห็นว่าเป็นความลำบาก นั้นแหละความสะดวกของกิเลสเข้ามาแล้ว ลงทางกิเลส สะดวกไปเท่านั้นเอง ทีนี้สัตว์โลกทั้งหลายมันแบบสุขเอาเผากิน ไม่ได้คิดอ่านไตร่ตรอง อะไร ว่ายากไม่ทำเสีย คำว่ายากมีเหตุผลอะไร ง่ายมีเหตุผลยังงัยบ้าง ถ้าเอาเหตุผลไปจับ มันก็รู้ ธรรมพระพุทธเจ้าสอนตรงไหนเวลาเรามาปฏิบัติ ยากลำบากเราก็ต้องผ่าน ผ่านไป ตามนั้น คือไปตามสายทางที่พระพุทธเจ้าสอน เอา ยากก็เอา ลำบากก็ไปตามนี้ ๆ มันก็

ค่อยเบิกกว้างออก ๆ เห็นชัด ๆ นะ ผลก็เจอมาโดยลำดับลำดับเรื่อยมา จนกระทั่งถึงชั้นพอทุกอย่าง ไม่มีอะไรที่จะมาเพิ่มเติมได้ คือพอแล้ว และจะตัดออกก็ไม่ได้ เพราะพอดีแล้วตัดไปหาอะไร ถ้าตัดออกก็เรียกว่าขาดไปแล้ว เพิ่มเข้าก็เป็นดินเหนียวไปแล้ว พอดีเป็นหลักธรรมชาติ ธรรมคือความพอดี เป็นอย่างนั้น เมื่อมันพอของมันแล้ว เต็มหัวใจแล้วจะไปถามใคร มันรู้อย่างนั้นนี้ พระพุทธเจ้าไม่รู้ขนาดนั้นสอนโลกได้อย่างไร เพียงเรา ๆ ท่าน ๆ หรือพวกเรานี้ตัวเท่าหนู ความรู้ที่มันรู้ด้วยกัน รู้เต็มตัวด้วยกัน มันก็เป็นเครื่องยืนยันกับความรู้ของตัวเอง นี่มันก็รู้

นี่เราพูดถึงเรื่องความพอกับความไม่พอ เรื่องของกิเลสตัณหาจะไม่มีคำว่าพอเลยเอาจนตายไปเลย ไม่มีใครว่าพอ มีเงินกองเท่าภูเขาก็ไม่พอ มียศถาบรรดาศักดิ์ มีอะไรที่โลกสมมุติว่ามีแล้ว อยากได้อันนั้น ๆ ได้มาเท่าไรไม่พอ ๆ เหมือนไฟได้เชื้อ ไส้เชื้อเข้าไปเท่าไรไฟจะพอแล้ว ๆ หรือไฟจะดับไปเพราะเชื้อไฟที่มันไม่มี เผาเหล็ก ๆ กิเลสก็เหมือนกัน หาเชื้อหาเครื่องมาปรนปรือมัน ได้มาเท่าไรเหมือนกับได้เชื้อไฟมา มันก็แสดงเปลวเรื่อย ๆ นี่เรื่องกิเลส แต่เรื่องธรรมถอยเชื้อออก ๆ ไฟที่มีอยู่ก็พยายามดับมัน ๆ แล้วถอยเชื้อที่จะเสริมไฟนั้นออกเรื่อย ๆ แล้วดับมัน เมื่อดับไฟความร้อนก็ลดลง ๆ ดับหมดความร้อนไม่มีเลย เรียกว่าความทุกข์ไม่มีเลย

ใจพระอรหันต์กับใจเราก็น่ารู้อันเดียวกัน แต่ใจอันหนึ่งมีความจอมปลอม พวกเรานี้ใจจอมปลอม ตัวจอมปลอมคือกิเลสแทรกอยู่ในนั้นหรือหุ้มห่อไว้เลย ถ้าว่าหนาก็กิเลสมันหุ้มห่ออย่างหนา มองหาใจไม่เห็นเลย เรียกว่าหนาบาง จนกระทั่งผู้มีอุปนิสัย คำว่าอุปนิสัยนี่คือเชื้ออันสำคัญที่อยู่ในนั้น อุปนิสัยฝังแล้วที่จะสำเร็จมรรคผลนิพพานมีอยู่เต็มที่แล้ว เป็นแต่เพียงยังไม่เบิกกว้างให้ธรรมชาตินี้แสดงตัว พอเราสร้างคุณงามความดีเข้าไปบึบ อันนี้แสดงตัวออกก็ฝังเลย เป็นอย่างนั้น

นี่เราได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรียกว่าเลิศกว่าบรรดาสัตว์ทั้งหลาย แล้วยังได้พบพุทธศาสนาด้วย เป็นศาสนาของศาสดาองค์เอก สอนโลกด้วยความรู้จริงเห็นจริงทุกแง่ทุกมุมไม่ผิดไม่พลาดเลย ไม่ว่าจะทางดีทางชั่วสอนอย่างแม่นยำ คือพุทธศาสนา คือพระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอกที่สิ้นกิเลสจากพระทัยหมดแล้ว พระจิตหรือพระทัยเปิดโล่งหมด เห็นไปหมด โลกไม่เห็นพระพุทธเจ้าเห็นหมด ทะลุไปหมด เพราะไม่มีอะไรปิดบัง สิ่งปิดบังก็คือกิเลสที่ปิดบังใจสัตว์ทั้งหลายไว้ ใจพระพุทธเจ้าถูกทำลายหมด จึงจำในท่ามกลางแห่งความมืดบอดของสัตว์โลกนั้นแล พระพุทธเจ้าจำขึ้นมาตรานั้น

ดั่งที่ท่านสอนพวกเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม พวกเรานี้ปฏิเสธเหมือนหนึ่งว่าเอาหัวชนฝาเลย ปฏิเสธไม่ยอมรับว่ามี เหมือนหนึ่งว่าหัวชนฝาเลย แล้วท่านสอนอยู่ธรรมดา สอนเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมท่านสอนธรรมดาเหมือนสอนมนุษย์เรา วางวาระไว้เป็นระยะๆ เช่น เวลากลางคืนมีเป็นช่องว่างๆ ช่องว่างที่จะสอนเทวบุตรเทวดาก็สอน อันนี้หมายถึงส่วนรวมที่ว่าสอนเทวบุตรเทวดาเป็นคณะๆ คำว่าเทวดานี้ตั้งแต่ทำวมหาพรหมลงมา ท่านเรียกว่าพวกเทพ เรียกรวมว่าพวกเทพ ทวยเทพทั้งหลาย ท่านสอนในระยะนั้นเป็นระยะพอดี ส่วนปลีกย่อยที่เข้าเกี่ยวข้องกับพระพุทธเจ้าไม่ต้องพูด เราเห็นไหมล่ะ เราไม่เห็น แล้วท่านก็จัดทำเป็นภาระ เรียกว่าจัดเป็นภาระของพระพุทธเจ้า ภาระสอนโลกทั้งหลาย

เช่น บ่ายสามโมงสี่โมง สอนประชาชน ปฏิเสธได้ไหมประชาชน แล้วพระพุทธเจ้าสอน ประชาชนมีไหม พิจารณาซิ พอดตกค่ำเข้ามาก็สอนพระสงฆ์ ท่านก็สอนตามระยะๆ แล้วที่นี้พระสงฆ์มีไหม หรือพระพุทธเจ้าสอนแบบงูๆ ปลาๆ เหยอ สอนประชาชนนับแต่พระราชามหากษัตริย์ลงมา เวลาประมาณเท่านั้นๆ เพราะท่านจัดวาระๆ มันมากต่อมาก ท่านจึงแยกเอาไว้ เรียกว่าเป็นพุทธกิจ ๕ คืองานของพระพุทธเจ้ามี ๕ ประเภทที่คนอื่นทำแทนไม่ได้

พอบ่ายสามโมงสี่โมงก็สอนประชาชน นับแต่พระราชามหากษัตริย์ลงมา ที่นี้เฝ้าเทียบกันเข้าใกล้ๆ ประชาชนมีไหม อย่างสอนพวกเรานี้ หลวงตาบัวพูดวาก ๆ อยู่นี้ สอนพวกบ้าใต้ถุนศาลา แล้วพวกบ้าใต้ถุนศาลามันไม่มี มีแต่หลวงตาบัวเป็นบ้าคนเดียวนี้มีไหม พิจารณาซิ มันก็เห็นกันอยู่อย่างนี้ บ้ามากบ้าน้อยก็เห็นอยู่

พอค่ำเข้ามา ปิโทเส ภิกขุโอรุอาทำ สอนพระสงฆ์ พระสงฆ์มีหลายประเภทตามชั้นตามภูมิ ตั้งแต่กัลยาณปุถุชนขึ้นไปหาเสขบุคคล อเสขบุคคล แม้ผู้สิ้นกิเลสแล้วก็เคารพธรรมพระพุทธเจ้าจะว่าไป

จากนั้นแล้วถึงเที่ยงคืน ท่านพูดเป็นกลางๆ เที่ยงคืน สอนทวยเทพ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมทั้งหลาย เหล่านี้มีไหม ประชาชนก็มี พระสงฆ์ก็มี พวกทวยเทพทั้งหลายท่านก็สอน เป็นวาระๆ ไป แล้วมีไหม นี่ละตาญาณท่านจะไปขึ้นกับใคร ท่านไม่ขึ้นกับใคร ขึ้นกับความรู้อของท่านที่เต็มตัวแล้ว ออกไปไหนรู้หมดๆ

ย่ำรุ่งก็เล็งญาณดูสัตว์โลก ที่จะช้องตาข่ายคือพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้า ใครมีอุปนิสัยมากน้อยเพียงไร ภพพหุภาพ วิโลกาน์ เล็งญาณดูสัตว์โลก นี่เป็นประจำนะ

ตอนเช้าก็ ปุพฺพญฺเฐ ปิณฺฑปาตญฺจ เสด็จออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ เขาได้เห็นแวบเท่านั้นพอใจ เป็นมหามงคลอย่างยิ่ง ได้เห็นได้ยินพระวาจารับสั่งอะไรๆ ออกมานี้เป็นมหามงคลๆ เป็นทัสสนานุตตริยะ การเห็นที่สูงสุดเป็นอุดมมงคล เสด็จไปบิณฑบาต ใครได้ทำบุญให้ทานมากน้อยเป็นมหามงคลเป็นมหากุศลผลบุญอันยิ่งใหญ่

นี่ละงานพระพุทธรูปเจ้าก็มีประจำ และสอนโลกได้ตามนี้ไม่มีผิดมีพลาด เราเกิดมาได้พบพุทธศาสนาที่เป็นศาสนาที่แม่นยำ คิดดูซิกิเลสอยู่ภายในใจ ใครเคยคิดบ้างว่ากิเลสมันเป็นภัยๆ อยู่ในใจ สัตว์โลกมีรายไหนรู้ได้เห็นได้และทักมันถูก ว่า โอ นี่คือกิเลส นี่ไม่มีมันอยู่ในหัวใจทุกคนๆ ไม่มีใครรู้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ปั้งขึ้นมารู้หมดๆ เอาเรื่องของกิเลสมาแจ้งให้สัตว์โลกฟัง ว่านี่คือภัย นี่คือมหากภัย อยู่ในใจๆ มันอยู่ในใจของเราเรายังไม่รู้ พระพุทธเจ้าต้องแสดงให้เห็น ความโลภ เราก็กิเลสจนเป็นบ้ากับมัน มันก็รู้ว่าความโลภเป็นกิเลส พระพุทธเจ้าก็มาแสดง ทั้งโทษของมันเป็นอย่างงี้ๆ ความโกรธ ราคะตัณหา เหล่านี้เป็นภัยมหากภัยทั้งนั้น ก็ไม่มีใครบอกว่ามันเป็นภัยๆ เป็นมหากภัย ไม่มีใครรู้ พระพุทธเจ้าทรงแสดงบอก แล้วผู้ที่ปฏิบัติตามนั้นก็ย้อนเข้ามาดูของเจ้าของๆ ของใครก็มีด้วยกันทุกคน เมื่อดูก็เริ่มเห็นเริ่มรู้เริ่มแก้ เมื่อแก้ไปแล้วก็ผ่านไปได้เป็นลำดับลำดับจนถึงขั้นบริสุทธิ์เลย

กิเลสเหล่านี้มีในหัวใจสัตว์ แล้วใครมายืนยันว่า นี่คือกิเลส นี่คือตัวมหากภัย สัตว์โลกไม่มีรายใดแสดงออกมาได้อย่างนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้ดวงเท่านั้น ประกาศปั้งขึ้นมาในหัวใจ นี่ไฟในหัวอกเอาไว้ทำไม พุดง่ายๆ ถ้าผู้มีอุปนิสัยปัจจัยที่ควรจะหลุดพ้นอยู่อย่างรีบด่วนแล้ว นี่ไฟเอาไว้ทำไม ปิด พอลดไปลดมาก็อ่อนลงมา การสั่งสอนอ่อนลงมาๆ ดังที่ท่านสอนในอนุปปพิกถา ๕ แปลว่าการแสดงธรรมไปโดยลำดับ เรียกว่าอนุปปพิกถา มี ๕ ประการ คือ เทศน์สอนทาน นี่เป็นพื้นฐานที่จะก้าวเดิน ทานเป็นพื้นฐานก้าวเดินเพื่อความพ้นทุกข์ เพื่อความมั่งมีศรีสุขร่มเย็นทั้งตัวเองและผู้เกี่ยวข้องเป็นลำดับ คือการให้ทาน

ท่านไม่ได้บอกว่าคุณธรรมนี้จอมเลิศนะ ไม่เคยมีพระพุทธเจ้าพระองค์ใดชมเชย ตำนานทั้งนั้นความธรรมนี้ดีเหนียว แต่ทรงชมเชยทาน ทานบารมี เวลาท่านแสดงธรรมท่านก็แสดงเป็นพื้นฐาน คือทานกถา กล่าวถึงคุณสมบัติของท่าน ผลของท่าน ทำให้บุคคลผู้บำเพ็ญผู้บริจาค ได้ผลได้ประโยชน์อย่างไรบ้าง ท่านก็แจ้งไปว่า คนนี้เดินทางนี้เพราะอะไร เพราะแต่ก่อนเขาเคยทำนั้นๆ เช่น คนที่มั่งมีศรีสุข ไปไหนไม่อดไม่ยากขาดแคลน ยกตัวอย่างเช่น พระสีวลี เป็นผู้มีอดิเรกลาภมากที่สุดในบรรดาสาวกของ

พระพุทธเจ้า ยกให้เลิศในทางมโหรีเรกกลากเครื่องจตุปัจจัยไทยทานทุกอย่างๆ มารวมอยู่ใน พระสิวลี

องค์เหล่านั้นท่านก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน ทำไมไม่ได้รับการยกย่อง แล้วผลของท่านเวลาท่านสำเร็จแล้วไปที่ไหนก็เลื่อนไปด้วยวัตถุไทยทาน หนาแน่นไปหมด ๆ ทรงยกย่องไว้เลยพระสิวลีนี้เยี่ยมไปทางมโหรีเรกกลากไปไหนก็เลื่อนไปหมด ๆ นี่เป็นผลทานของท่านทั้งนั้น เพราะแต่ก่อนท่านเป็นนักเสียสละให้ทาน ๆ แม้ท่านอยู่ธรรมดาเนี่ยเขามีการมีงานอะไร ก็ต้องมาเชิญท่านไปเป็นหัวหน้า หัวหน้างานบุญงานกุศล นั้นละ ท่านสั่งสมมาเวลาบรรลุนั้นแล้วจึงเลิศเลอทางเป็นพระสิวลี อดีตชาติเบื้องหลังของท่านมีแต่การเสียสละ ๆ เบิกกว้างตลอด ผลจึงไหลเข้ามา ๆ นอกจากหนุนท่านให้หลุดพ้นจากทุกข์แล้วยังกระจายคุณสมบัติความดีของท่านให้โลกได้เห็นทั่ว ๆ ไปว่าพระสิวลีไปที่ไหนไม่มีความอดอยากขาดแคลน เป็นความสมบูรณ์พูนผลเพราะอำนาจแห่งทานของท่าน

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าทุกพระองค์จึงแสดงเรื่องทานเป็นพื้นฐาน จากนั้นก็ศีล นี่อนุปุพพิกขา ๕ คุณค่าของท่าน คุณค่าของศีล ผู้มีทานมีศีลคุณงามความดีแล้วก็ไปสวรรค์ที่แก้วนสูงขึ้นไปก็ อาทินพ โทษของความผูกพัน แล้วค่อยเห็นโทษต่อไปโดยลำดับ ๆ จากนั้น เนกขัมมะ ก้าวออกแล้วหลุดพ้น ก้าวออกเพื่อความหลุดพ้น นี่ธรรมท่านแสดงไปอย่างนี้ ท่านไม่แสดงปึบลงไปเลย อย่างแบบ เทวเม ภิกขเว รูป อนตตา เวทนา อนตตา เหมือนแสดงแก่พวกเบญจวัคคีย์ทั้ง ๕ เพราะนี้จะไปแล้วเปิดประตูออกไป ยังไม่ได้ต่บกั้นนะมันไปแล้ว เพราะรอจะไปอยู่แล้ว พวกนี้รวดเร็ว เนกขัมมะ คือผู้ออกเพื่อบวชสลัดปิดทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างในบรรดาที่เป็นสมบัติของตัวที่สร้างมาเหล่านี้เป็นฐานเหยียบขึ้น ๆ แล้วพุ่งไปเลย นี่เป็นอย่างนั้น สำเร็จ

คำว่า ทาน จึงเป็นพื้นฐานอันสำคัญมาก แม้แต่โลกอยู่ด้วยกันนี้ก็อยู่ด้วยการเสียสละ ถ้ามีแต่คนตระหนี่เต็มบ้านเต็มเมืองนี้เข้ากันไม่ได้เลยนะ มีหน้าซำยังเป็นข้าศึกศัตรูกันได้ด้วย ถ้าเป็นทานแล้วไปไหนไปเถอะ มีเพื่อนมิตรสหายเต็มบ้านเต็มเมือง ไม่ต้องถามชาติชั้นวรรณะ ฐานะสูงต่ำ ภาคนั้นภาคนี่ เมืองนั้นประเทศนี้อะไร ความดีคนดีมองเห็นกันปู้รู้ทันทีเข้ากันได้สนิทนี่คือความดี การเสียสละความดีด้วยทานการให้การสงเคราะห์ มันต่างกัน

เราเกิดมาพบพระพุทธศาสนานี้ รากฐานสำคัญอยู่นี่นะ พุทธศาสนานี้เกาะติด ๆ เพื่อความหลุดพ้นโดยถ่ายเดียว เพื่อความปลดปล่อยทุกข์เป็นลำดับ ๆ คือเป็นสายทางที่ถูกต้อง จับปึบติดปึบไปได้เลย ๆ ไม่ผิดไม่พลาด ทางแยกโน้นแยกนี้แยกกลงเหวลงบ่อลง

นรกอเวจีอย่างนี้ไม่มี คือ มีบอกไว้หมดไม่ให้ไป ๆ ตัดออก เอาทางตรงให้ ๆ สอนตรงไหน ถูกหมด เช่น ทางนี้อย่าทำบาปนะก็ถูกแล้ว ถ้าทำบาปไปนรก เมื่อเราไม่ทำก็ไม่ไป เอ้า การทำบุญให้ทานอันนี้ไปทางดี ก็ไปทางดีต่อขั้นขั้นได้ เนอะ จึงเรียกว่าพุทธศาสนาเป็นที่ยึดที่เกาะของสัตว์โลกได้เป็นอย่างดี

มนุษย์เราเกิดมาศาสนาเต็มบ้านเต็มเมือง มนุษย์เต็มโลก แต่ใครจะยึดหลักเกณฑ์เพื่อความปลดเปลื้องหรือเป็นสิริมงคลแก่ตนนี้ ถ้าให้เราพูดตามความรู้สึกตามความเป็นในจิตนี้ว่าไม่มี มีพุทธศาสนาอันเดียวเท่านั้น เราชี้ได้เลยใครจะว่าบ้าก็ว่า ก็มันรู้อยู่จะให้ว่ายังไง เราปฏิบัติแก่เรามาโดยลำดับ เราก็แก้ด้วยธรรมพระพุทธรเจ้าโดยลำดับ จนกระทั่งปัจจุบันที่มันรู้นี้ออกมาจากธรรมของใครมาสอน ศาสนาไหนมาสอนเราไม่มี มีพุทธศาสนาเท่านั้นสอนสมบูรณ์แบบ ๆ ทะลุเลย นั่น มันเห็นชัด ๆ อยู่นี้ แล้วเราจะไปไว้ใจกับศาสนาใด ศาสนานี้ไว้ใจจนถึงที่ถึงฐานเป็นที่พอใจ เรียกว่าถึงจุดที่หมายว่าจั้น แล้วเราจะไปสงสัยสายทางที่ไหนอีก ทางไม่ถูกเข้ามาได้ยังไงถึงที่ไต่ยังง

สรุปทองคำ และดอลลาร์เมื่อวันที่ ๑๓ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๖๐ บาท ๘ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๔๙ ดอลลาร์ เมื่อวานนี้นะ ได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เราจะต้องขยับแหละขยับให้หนัก เป็นลำดับลำดับก้าวนี้เป็นก้าวที่หนักมืออยู่พอสมควร เพราะจะหนักข้างหน้า ถ้าก้าวนี้ไม่หนักข้างหน้าจะหนักมากนะ ต้องให้ก้าวนี้หนักเพื่อแบ่งเบาข้างหน้าลงจะไม่หนักมากนัก

เราคิดว่าทองคำนี้จะไต่มากกว่าคราวที่แล้ว คราวที่แล้วนี้ได้ ๖๑๒ กิโลกรัม ส่วนดอลลาร์เราไม่ค่อยอะไรนักละ เวลานี้ก็ได้ ๒ แสนแล้ว ดอลลาร์ในบัญชีได้ ๒ แสนแล้ว กว่าที่จะถึงวันมอบมันน่าจะถึง ๓ แสน คอยดูเสียก่อน ยังไงเราก็ตั้งจุดลงที่ทองคำมากกว่าเพื่อน เมื่อทองคำพอสมควรเราเป็นที่พอใจแล้วที่นี้ก็เฉลี่ยมาหาดอลลาร์ เท่านั้นละนะ

ชมการถ่ายทอดสดทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th